

Arrest

nr. 305 115 van 18 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn. Verzoeker heeft geen identiteitsbewijzen.

Op 13 maart 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Een vergelijking van vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot een treffer. De treffer toonde aan dat verzoeker op 9 november 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

Verzoeker werd op 15 maart 2024 gehoord. Verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan verliet in 2021. Hij reisde met de wagen door Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk, om zo door te reizen naar België. Verder verklaarde hij dat zijn vader subsidiaire bescherming geniet in België en dat hij geen familieleden heeft in een andere lidstaat. Hij stelde dat hij bij zijn vader inwoont, dat zijn vader ziek is, dat zijn vader OCMW steun geniet en dat zijn vader rugproblemen heeft en bovendien gehandicapt is en dat dit de reden is waarom hij een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij een ongeval had in Bulgarije, dat hij bewusteloos was en in het ziekenhuis terechtkwam, waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij verbleef twee maanden in Bulgarije, deels in het ziekenhuis, deels in een opvangcentrum.

Op 18 maart 2024 werd een terugnameverzoek gestuurd aan Bulgarije. Dit terugnameverzoek werd op 23 maart 2024 aanvaard door de Bulgaarse asielinstanties met toepassing van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 5 april 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asiel een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Algemene Directie Vreemdelingenzaken

BIJLAGE 26 QUATER

REF.: (...)

R.R. Nr.: (...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: R. K.

geboortedatum: (...) 2002

geboorteplaats: Bolan

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1.c van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer S. R. K., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 13/03/2024 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 13/03/2024 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en zijn land van herkomst uit reisde zonder zijn nationaal identiteitsbewijs.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 13/03/2024 met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 09/11/2023 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Bulgarije.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 15/03/2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben.

Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden.

Verzoeker verklaarde zijn vader (OV ...) in België te hebben en dat hij hier subsidiaire bescherming geniet, hij verklaarde geen familieleden in een andere lidstaat te hebben. Betrokkene verklaart bij zijn vader te wonen, dat deze ziek is en ten laste van het OCMW, dat hij rugproblemen heeft en gehandicapt is. OP de vraag waarom er nooit een gezinshereniging werd aangevat, gezien de leeftijd van betrokkene en het feit dat zijn vader hier reeds 11 jaar verblijft antwoordde de betrokkene dat het lang heeft geduurd (5 maand) vooraleer zijn

vader verblijfsdocumenten kreeg. Betrokkene verklaart dat zijn vader niet werkte maar hem wel financieel steunde met zijn OCMW uitkering.

Betrokkene verklaart dat hij in Bulgarije een ongeval had, in het ziekenhuis terecht kwam en bewusteloos was wanneer zijn vingerafdrukken werden genomen.

Betrokkene verklaart dat hij Afghanistan begin 2021 verliet, dat hij met de wagen door Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België kwam. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat zijn vader hier in België is.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zijn vingerafdrukken er onder dwang werden genomen, dat hij er geen aandacht kreeg, dat het niet het land van zijn keuze was, dat de Bulgaren vluchtelingen niet respecteren. Betrokkene verklaart dat zijn verblijf in Iran ongeveer zeven maanden duurde en zijn verblijf in Turkije ongeveer twee jaar; dat hij twee maand in Bulgarije verbleef, waarvan een week in een ziekenhuis en de andere tijd in een opvangcentrum.

Op 27/03/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties, dit verzoek werd op 23/03/2024 conform artikel 18.1.c van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij [FAMILIE vermelden] door een overdracht aan [LAND] een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij nooit de intentie had een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij er werd gedwongen zijn vingerafdrukken te registreren, stellen we dat deze persoonlijke intentie om clandestien door het grondgebied van Bulgarije te trekken geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, het is immers niet de verzoeker zelf die bepaalt waar zijn verzoek zal worden behandeld.

Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is in deze geen criterium. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat, omwille van meer respect voor vluchtelingen of een betere economische situatie of het feit dat betrokkene zich niet wenst te vestigen in Bulgarije omdat hij er geen affiniteit mee heeft, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule, dit zou immers neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met de Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om ondubbelzinnig te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming om zodoende het doorreizen naar een gekozen bestemming, een ander land dan het land van aankomst of het doen van opeenvolgende verzoeken in verschillende lidstaten door éénzelfde verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De betrokkene benadrukt dat hij niet de intentie had in Bulgarije een verzoek neer te leggen maar dat hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven in Bulgarije, en dit terwijl hij bewusteloos zou zijn geweest.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde verder ook zijn in België verblijvende vader te hebben die hier subsidiaire bescherming geniet en afhankelijk is van een leefloon. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende vader van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn. Het is ook dienstig te vermelden dat de vader van betrokkene reeds lange tijd in België verblijft en tijdens de minderjarigheid van de betrokken zoon nooit een gezinshereniging werd voltrokken, hieruit kan worden afgeleid dat de wens één gezin te vormen niet aanwezig was.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije aan België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid, zijnde de vader, het betreft een volwassen geworden zoon, met wie er geen band van afhankelijkheid bestond voor het vertrek uit het land van herkomst. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Verzoeker bevestigt dat zijn vader afhankelijk is van zijn leefloon, dat er geen band van bijzondere afhankelijkheid bestaat en dat zijn vader in staat was hem financieel te ondersteunen met het bedrag van zijn leefloon, het lijkt dan ook niet aannemelijk mocht de zoon nu pleiten dat zijn vader van hem afhankelijk is en daarom een toepassing van de uitzonderingsclausule vragen. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn vader bestaande familierelatie niet gedefinieerd kan worden als een relatie met een vorm van bijzondere afhankelijkheid. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De Bulgaarse instanties stemden op 23/03/2024 in met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 :

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten.

Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek voor internationale bescherming.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Dat betrokkene eventueel de mening is toe gedaan dat Bulgarije geen respect geeft, onvoldoende aandacht schenkt, wordt niet gestaafd door feiten die van die aard zijn dat ze op ernstige tekortkomingen kunnen wijzen.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee , "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" van de Bulgaarse autoriteiten, die in april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet is onderdeel van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation' die werd bekrachtigd in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022. De lidstaten werd verzocht informatie te verstrekken die zowel de relevante wettelijke bepalingen als de praktische uitvoering van deze bepalingen weergeeft. Deze verzameling van gegevens gebeurde met toepassing van artikel 5 van de Verordening betreffende het Agentschap voor Asiel van de Europese Unie (EUAA).

Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Indien betrokkene verzet uit tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er zou zijn mishandeld bij de illegale binnenkomst of tijdens het transport, of omdat de opvang omstandigheden er niet ideaal waren toen hij er werd aangetrokken, is het dienstig te melden dat verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure in het algemeen niet echt met obstakels worden geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied en tot opvang betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)c blijkt dat de procedure van de betrokkene nog gevoerd moet worden, en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen.

Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de behandeling van het verzoek worden afgerond, het verzoek zal niet worden beschouwd als een volgend verzoek (AIDA-rapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4).

Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, blz. 1).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijpingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee

instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele kreeg overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport,

blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 33-34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 (AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C-163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken moest geven in Bulgarije, er een verzoek om internationale bescherming indiende en te kennen gaf dat hij er geen bescherming wou omdat zijn bestemming België was. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten eventueel werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU)

nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat er hier meet faciliteiten en mogelijkheden zijn en omdat hij de kans op erkenning als vluchteling hoger inschat. In dit verband wijzen we er nogmaals op dat Bulgarije, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. In het dossier zijn geen elementen aanwezig op basis waarvan moet worden vastgesteld dat dat niet zo zou zijn. Voorts herhalen we dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met betrekking tot zijn gezondheid verklaarde de betrokkene dat hij gezond is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om

internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van: artikel 3.2 van de Dublin-III Verordening, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat verweerder zelf verwijst naar tekortkomingen in de procedure ter behandeling van het verzoek om internationale bescherming in Bulgarije en stelt dat deze tekortkomingen wel degelijk leiden tot een onmenselijke en vernederende behandeling aangezien hij niet behoorlijk gehuisvest zal worden, zich kwalitatief niet zal kunnen voeden en niet zal kunnen genieten van de noodzakelijke gezondheidszorg. Hij meent dat het onbegrijpelijk is dat verweerder kan argumenteren dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen wanneer uit haar eigen opzoekingen en werkbezoeken blijkt dat onder meer de opvangomstandigheden in Bulgarije moeilijk blijven op het vlak van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Hij stipt aan dat hij door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor de gezondheidszorg moeilijk toegang zal hebben tot deze gezondheidszorg. Verzoeker meent dat er duidelijke tekortkomingen zijn in het asielsysteem. Hij verwijt verweerder van een selectieve lezing van het AIDA-rapport.

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2 van de Dublin-III Verordening bepaalt:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Artikel 18.1, c van de Dublin-III Verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”

Uit het onderzoek van het Eurodac-systeem is gebleken dat verzoekers vingerafdrukken op 9 november 2023 in Bulgarije werd geregistreerd en dit in het kader van een verzoek om internationale bescherming (categorie 1). Een afschrift van het Eurodac Search Result werd aan het administratief dossier toegevoegd. In toepassing van voormelde bepaling zijn de Bulgaarse autoriteiten in beginsel verplicht verzoeker terug te nemen en de behandeling van het beschermingsverzoek af te ronden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Bulgaarse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU.

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stemt overeen met artikel 3 van het EVRM. Krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest zijn de inhoud en de reikwijdte dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land op 9 november 2023 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18.1, c) van de Dublin III-verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, en met name de Dublin III-verordening, die is gebaseerd op het beginsel van wederzijds vertrouwen en die – door een rationalisering van de verzoeken om internationale bescherming – beoogt de behandeling van die verzoeken te versnellen in het belang van zowel de verzoekers als de deelnemende lidstaten, moet derhalve worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punten 78-80).

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers beschermingsverzoek door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reël risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reël en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Bulgarije deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie. Op basis van deze landeninformatie voert verweerder een grondige, uitgebreide en actuele analyse uit van de situatie van verzoekers van internationale bescherming die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure. Hierbij bespreekt verweerder zowel de procedure an sich, alsook de opvangvoorzieningen en de erkenningsgraad van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Ook gaat verweerder in op de situatie van kwetsbare personen in Bulgarije. Voorts wordt uiteengezet dat verzoeker zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen daar verzoeker naar Bulgarije zal terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kan maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Verder gaat verweerder partij in op de beschikbaarheid van tolken voor het gehoor en de duur van de procedure, alsook op de toegang tot de arbeidsmarkt en de redenen waarom iemand in detentie kan worden geplaatst.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze landeninformatie, die onder meer de Bulgaarse procedure, de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen. Verweerder heeft oog gehad voor de kritische bemerkingen in het rapport en heeft de vastgestelde gebreken bij zijn besluitvorming betrokken. Vervolgens heeft hij duidelijk uiteengezet waarom hij meent dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen per definitie een reel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is verweerder tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Bulgarije er geen reel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan verzoeker, die in essentie stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk steunt op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op verkeerde lezingen van het AIDA-rapport, toe om zijn standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan verzoeker om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat hij het niet eens is met het standpunt van verweerder volstaat daartoe niet.

Verzoeker houdt een uitgebreid betoog waarin hij stelt dat hij bij overdracht naar Bulgarije hij niet behoorlijk gehuisvest zal worden, hij zich kwalitatief niet zal kunnen voeden en geen toegang zal hebben tot de gezondheidszorg.

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreide afweging gemaakt over de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije op basis van volgende landeninformatie: het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd; de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd; en tot slot een verslag van een werkbezoek van de diensten van verwerende partij aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023.

Deze rapporten zijn toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift eveneens uit het AIDA-rapport.

Bijgevolg heeft verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd zowel op een zeer uitgebreid rapport opgesteld door een Bulgaarse NGO, een rapport opgesteld door de Europese Commissie en de EUAA op basis van antwoorden van de Bulgaarse autoriteiten op specifieke vragen met betrekking tot onder meer de toegang tot opvang voor Dublin-terugkeerders en een werkbezoek afgelegd door verweerder zelf.

In de bestreden akte wordt uitvoerig ingegaan op de toegang tot en de bestaande capaciteit in de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in het algemeen in Bulgarije, alsook de procedure voor de overdracht van Dublin-terugkeerders en in welke opvangcentra zij terechtkomen en de grote moeilijkheden die in 2022 werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen en de redenen daarvoor. Er kan aldus blijken dat verweerder zich heeft gebaseerd op landeninformatie die niet enkel afkomstig is van de nationale overheden en daarbij niet blind is geweest voor de problemen die zich in de praktijk kunnen stellen.

Wat betreft de toegang tot opvang en de opvangcapaciteit in Bulgarije kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

"Indien betrokkene verzet uit tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er zou zijn mishandeld bij de illegale binnenkomst of tijdens het transport, of omdat de opvang omstandigheden er niet ideaal waren toen hij er werd aangetrokken, is het dienstig te melden dat verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure in het algemeen niet echt met obstakels worden geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied en tot opvang betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)c blijkt dat de procedure van de betrokkene nog gevoerd moet worden, en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de behandeling van het verzoek worden afgerond, het verzoek zal niet worden beschouwd als een volgend verzoek (AIDA-rapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71)."

Hieruit blijkt dat verzoeker, wiens beschermingsverzoek in Bulgarije nog in behandeling is gelet op het inwilligen van de terugname op grond van artikel 18.1, c) van de Dublin-III verordening, terug toegang krijgt tot de procedure om internationale bescherming en dat hij in beginsel zal worden doorverwezen naar een opvangcentrum. Dit wordt geenszins betwist door verzoeker.

Verzoeker bekritiseert echter de opvangomstandigheden.

Met betrekking tot de leefomstandigheden en veiligheid in de opvangcentra, staat in de bestreden beslissing te lezen:

"De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het

opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14)."

Dit zijn genuanceerde afwegingen. De kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten alsook de hygiëne in de open opvangcentra zijn verre van ideaal, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het bovenvermeld arrest Jawo van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punt 93).

De conclusie dat de hardheidsdrempel niet bereikt wordt dringt zich in eerste instantie des te meer op gezien in het betrokken AIDA-rapport (p. 15) kan gelezen worden dat de Bulgaarse autoriteiten veel inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en hierbij actief donaties zoeken om het tekort aan fondsen te compenseren. Er is in dit verband sprake van *"Donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blankets, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF)"*.

Dit alles wijst niet op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de voorzieningen in de opvangcentra.

Het bestaan van tekortkomingen in de leefomstandigheden van de opvangcentra wordt in de bestreden beslissing aldus geenszins ontkend, maar verzoeker toont met het louter citeren van stukken uit het AIDA rapport niet aan dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken noch dat verweerder een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt waar hij stelt dat deze problemen, die de Bulgaarse overheid trouwens aanzetten tot het nemen van allerhande verbeteringsmaatregelen, niet kunnen worden gelijkgesteld met systeemfouten.

Gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er in de opvangcentra wel degelijk voeding wordt voorzien en er wel degelijk maatregelen worden genomen om de hygiënische omstandigheden te verbeteren, kan verzoeker niet overtuigen dat hij bij overdracht naar Bulgarije dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Hij verliest ook uit het oog dat verwerende partij zelf een delegatie naar Bulgarije heeft gestuurd om de situatie ter plekke te bekijken. Verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen die tijdens dit werkbezoek, zoals het verschaffen van drie maaltijden per dag en proper beddengoed, werden gedaan incorrect zijn.

Zo uit de door verzoeker geciteerde passages in het AIDA rapport kan blijken dat er zich in opvangcentra problemen kunnen voordoen, kan hieruit noch uit verzoekers eigen ervaringen over de leefomstandigheden in het opvangcentrum worden afgeleid dat de omstandigheden in het opvangcentrum waar verzoeker kan terechtkomen in geval van terugkeer naar Bulgarije dermate slecht is dat hij hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat deze tekortkomingen ertoe zouden leiden dat hij in geval van een overdracht aan Bulgarije hoe dan ook in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen die voldoende zwaarwegend zou zijn om gekwalificeerd te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende geconcludeerd: *"We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een*

systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.”

Verzoeker betoogt nog dat hij bij overdracht naar Bulgarije het risico loopt te worden blootgesteld aan een gebrek aan gezondheidszorg.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije er toegang hebben tot medische zorgen. Dit blijkt overigens ook uit verzoekers verklaringen. Zo stelde hij dat hij in Bulgarije betrokken was bij een ongeval en dat hij naar het ziekenhuis werd overgebracht waar hij een tijdje verbleef. Voorts verklaarde verzoeker dat hij in goede gezondheid is en geen medische problemen heeft. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Raad stelt vast dat het zeer beperkte betoog van verzoeker niet meer is dan het louter tegenspreken van de gedane bevindingen op algemene wijze, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie. Hiermee brengt verzoeker geen concrete en objectieve argumenten bij waaruit kan blijken dat er sprake is van een onjuiste of kennelijk onredelijke feitenvinding en conclusie.

Verzoeker heeft met zijn betoog, doorspekt met welbepaalde passages van het AIDA-rapport over Bulgarije dat verweerder ook hanteert in de bestreden beslissing, de grondslag van de vaststelling van verweerder niet onderuit gehaald dat er kritische bemerkingen kunnen geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, maar dat de tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen van de Bulgaarse instanties in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Evenmin heeft verzoeker met zijn kritiek de eindconclusie van verweerder aan het wankelen gebracht, die als volgt luidt: *“Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.”*

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verweerder op onzorgvuldige wijze heeft besloten dat de overdracht aan Bulgarije geen reel risico op een schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM of van de artikelen 1 en 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Bulgarije. Een schending van deze artikelen kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet overtuigen dat verweerder bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

Op zitting ontwikkelt de raadsman nog een nieuw middel, zo voert de raadsman aan dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en verwijst naar het gezinsleven van verzoeker met zijn vader. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift op geen enkel moment verwezen wordt naar het gezinsleven met zijn vader, zelfs niet in de uiteenzetting van de feiten of in de ontwikkeling van het moeilijk te herstellen nadeel. Door nu een nieuw middel op te werpen breidt verzoeker zijn vordering op een substantiële wijze uit.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook (...) de eis dat partijen en hun raadslui hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen.

Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Deze vaststelling doet evenmin afbreuk aan hetgeen gesteld wordt in artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoeker ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan waarom hij dit middel niet in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk. In dit verband wordt immers opgemerkt dat de bestreden beslissing zelf duidelijk melding maakt van de verklaring van verzoeker dat hij bij zijn vader inwoont, zodat de advocaat van verzoeker ook niet kan voorhouden dat dit een nieuw element is waarvan pas kennis kon worden genomen na inzage van het administratief dossier.

Artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dient niet om vergetelheden in het verzoekschrift recht te zetten. Dit nieuw middel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

E. VAN DER WEL, Toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. VAN DER WEL

J. CAMU